

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Tatlumpu't Anim

Ang Propetikong Simbolismo ni Nebukadnezar: Pagbubunyag ng mga Makasaysayang Panandang-daan ng Kilusang Millerita at ng Selyadong Pangitain sa Ilog Ulai

Jeff Pippenger
2023-12-31

Ang unang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844. Ang ikaapat na kabanata ng Daniel ay tumatalakay din sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel mula 723 BC hanggang Oktubre 22, 1844. Walang alinlangan, imposibleng makita ito kung wala ang metodolohiyang “line upon line” ng huling ulan.

Nebukadnezar, sa ikaapat na kabanata, ay isang lubhang masalimuot na propetikong sagisag. Mahalagang alalahanin natin kung ano ang kanyang kinakatawan habang sinisimulan nating isaalang-alang ang pag-alis ng tatak sa pangitain ng Ilog Ulai sa kasaysayan ni William Miller. Ang ikalawang panaginip ni Nebukadnezar, na hindi nalalayo sa ikalawang panaginip ni William Miller, ay kumakatawan sa “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim, na siyang propetikong hibla na naghahabi sa buong aklat ni Daniel. Nang binigyang-kahulugan ni Daniel ang panaginip ni Nebukadnezar sa ikaapat na kabanata, binalaan niya ito tungkol sa darating na paghatol, at sa gayon ay naging tipo ng unang mensahe ng anghel na pumasok sa kasaysayan sa “panahon ng wakas” noong 1798.

Nang dumating ang hatol na ipinagbabala kay Nebukadnezar na darating, ang pagdating na iyon ay sumagisag sa ika-22 ng Oktubre, 1844, nang nagsimula ang pansiyasat na paghuhukom. Sa ikaapat na kabanata ng Daniel, ang kapwa babalang mensahe na ibinigay ni Daniel, at ang pagdating ng paghuhukom na kaugnay ng naturang babalang mensahe, ay kinatawan sa pamamagitan ng salitang “oras.” Ang “oras” ng paghuhukom kay Nebukadnezar ay kumakatawan sa “oras” ng paghuhukom ng Diyos sa mensahe ng unang anghel. Sumasagisag din iyon sa “oras” ng batas ng Linggo, kapag nagsisimula ang pagpapatupad ng paghuhukom ng Diyos. Ang bahagi ng ikaapat na kabanata ng Daniel na kumakatawan sa pagdating ng mensahe ng unang anghel noong 1798, at sa pagdating ng ikatlong anghel noong ika-22 ng Oktubre, 1844, na sinasagisag ng salitang “oras,” ay saka inuulit at pinalalawak. Ang pamamaraang “ulitin at palawakin” ay isang pamamaraang propetiko na paulit-ulit na nagaganap sa propesiya, ngunit lalo na sa aklat ni Daniel.

Nang dumating si Nebukadnezar sa “oras” ng paghatol, nagsimula ang “pitong panahon,” na siyang kaniyang hatol, at, bilang hari sa hilagaan, kinatawan niya noon ang paghatol na ipinataw laban sa hilagang kaharian ng Israel noong 723 BC. Ipinagkaloob sa kaniya ang puso ng isang hayop, at ang isang hayop ay isang kaharian sa propesiya sa Biblia, at mula 723 BC hanggang 1798, kinatawan niya ang dalawang anyo ng paganismo na madalas na paksa ng aklat ni Daniel.

Sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, na kumakatawan sa isang libo dalawang daan at animnapung taon, kinatawan niya ang paganong sumasalantang kapangyarihan; at pagkatapos, sa loob pa ng panibagong isang libo dalawang daan at animnapung araw, na sumasagisag sa isang libo dalawang daan at animnapung taon, kinatawan niya ang sumasalantang kapangyarihan ng kapapahan. Iisa ang ubod ng kapwa mga sumasalantang kapangyarihan, sapagkat ang papalismo ay walang iba kundi paganismo na nakabalatkayo sa pagpapahayag ng pagiging Kristiyano.

Sa “wakas ng mga araw,” na isang sagisag na tinutukoy sa ika-labindalawang kabanata ng Daniel, na kumakatawan sa “panahon ng wakas” noong 1798, ang kaniyang kaharian ay naibalik sa kaniya. Ipinahahayag ng patotoo ng ika-apat na kabanata ng Daniel, at ng Espiritu ng Propesiya, na nang ang kaniyang kaharian ay naibalik sa kaniya sa “wakas ng mga araw,” siya ay isang taong napagbagong-loob. Sa gayon, siya ay naging isang propetikong sagisag ng apat na mahahalagang katotohanan. Siya ang nagiging ugnayang propetiko sa pagitan ng kapangyarihan ng dragon ng paganismo, na kaniyang kinatawan sa unang kalahati ng kaniyang “pitong panahon,” at ng kapangyarihan ng halimaw, na kaniyang kinatawan sa huling kalahati ng kaniyang “pitong panahon.” Bilang sagisag ng dalawang kapangyarihang iyon, at bilang isang muling naibalik na kaharian noong 1798, siya naman ay kumakatawan sa ikatlong kapangyarihang nagwawasak (ang huwad na propeta), na maghahari sa loob ng pitumpung simbolikong taon, samantalang ang patutot ng Tiro ay nalimutan. Bilang hari ng Babilonya, si Nebukadnezar ay kumakatawan sa ugnayang propetiko sa pagitan ng tatlong kapangyarihang magiging makabagong Babilonya sa mga huling araw, na siyang magdadala sa sanlibutan sa Armagedon.

Inilarawan din niya ang pagsilang ng Estados Unidos bilang ang halimaw mula sa lupa, na nagsimula noong 1798 bilang isang kordero, na sinasagisagan ng kaniyang karanasan ng pagbabagong-loob. Kasabay nito, siya rin ang kumakatawan sa dalawang sungay ng halimaw mula sa lupa, na, bilang Republikanismo at Protestantismo, ay kumakatawan sa lakas ng Estados Unidos, na siyang nagbigay-daan dito upang maging ang pinakapinaborang bansa sa sanlibutan. Gayunman, sa katapusan ng pitumpung taong simboliko, ang dalawang sungay na iyon ay ilalarawan naman bilang apostatang Republikanismo at apostatang Protestantismo, na kapuwa mahahati sa dalawang uri. Ang sungay ng Republikanismo ay bubuuin ng Partidong Demokratiko, na hayagang nagwawalang-bahala sa mga sagradong prinsipyo ng Saligang-Batas, at ng Partidong Republikano, na nag-aangking mga tagapagtanggol at mga kampeon ng Saligang-Batas, ngunit sa katotohanan ay itinatatwa ang mga sagradong prinsipyong iyon, habang pinipiling isapaw ang mga tradisyon at kaugalian sa mga prinsipyong nakapaloob sa sagradong dokumentong iyon.

Ang dalawang panig ay isinagisag ng mga Saduceo at Pariseo sa panahon ni Cristo. Ang diwa ng mga Saduceo at Pariseo ay mahahayag din sa sungay ng tumalikod na Protestantismo, na may isang pangkat na nagtataguyod ng pagsamba tuwing Linggo at ang isa pa ng pagsamba sa Sabat. Ang kalagayang nagbagong-loob ni Nebukadnezar sa "wakas ng mga araw," noong 1798, ay angkop na kumakatawan sa Estados Unidos at sa dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa. Ang tatlong sagisag, ang hayop na mula sa lupa at ang dalawang sungay nito, ay nakatak dang magbago mula sa isang kordero tungo sa isang dragon.

Si Nebuchadnezzar, sa katapusan ng kaniyang “pitong panahon,” ay kumatawan sa kawing na kumilala sa kaniyang literal na kaharian ng Babilonia bilang sagisag ng makabagong Babilonia sa mga huling araw, na binubuo ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta. Kinatawan din niya ang tatlong propetikong entidad na isinasagisag ng halimaw mula sa lupa na may dalawang sungay, na nagbabago mula sa kordero tungo sa dragon sa loob ng pitumpung simbolikong taon na nalilimutan ang patutot ng Tiro. Malalim ang katotohanan na ang kaniyang literal na kaharian ang mismong kahariang tumitipo sa kahariang naghahari sa loob ng pitumpung simbolikong taon.

Ang symbolismong ukol kay Nabucodonosor sa ikaapat na kabanata ay ilalapat sa ibabaw ng unang kabanata. Kapag ginawa ang gayong paglalapat, pinagsasama-sama nito ang mga panandang-daan sa kasaysayan ng mga Millerita, at pinagtitibay ang ilang katotohanang inalisan ng tatak noong panahong iyon hinggil sa pangitain sa Ilog Ulai. Ang saligan at sentral na haligi ng kilusang Millerita ay ang tanong at sagot ng aklat ni Daniel, kabanata 8, mga talata 13 at 14. Ang tanong ay, "Gaano katagal ang pangitain tungkol sa araw-araw na handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ang santuwaryo at ang hukbo ay ibigay upang yurakan?"

Sa gitna ng daan-daang, kung hindi man libu-libong, salitang idinagdag sa Bibliya, tanging ang idinagdag na salitang "handog" lamang ang kinilala ng inspirasyon na hindi kabilang sa teksto. Kapag ang salitang iyon ay inalis nang wasto, maliwanag nitong ipinakikilala na ang "ang palagian" at "ang pagsalangsang" ay dalawang magkahiwalay na kapangyarihang nagwawasak. Tiyak na itinuro ni Kapatid na White na ang salitang "handog" ay idinagdag ng karunungan pantao at hindi nalalapat sa teksto, at sa gayon ding sipi ay itinukoy din niya na ang mga Millerita ay tama sa pagtukoy na ang "ang palagian" ay paganismo. Ang mga terminong pangbalarila sa loob ng tanong sa talatang labintatlo ay maingat na itinukoy ni Cristo sa pamamagitan ng mga sinulat ni Kapatid na White, at kapag pinamamahalaan ng mga teksto at ng idinagdag na kinasihang mga tagubilin, ang tanong ay: "Hanggang kailan ang pangitain ukol sa dalawang kapangyarihang nagwawasak—ang paganismo at papalismo—na yuyurak sa santuwaryo at sa bayan ng Diyos?"

Samakatuwid, kapag inilalagay si Nebukadnezar sa "panahon ng wakas," noong 1798, kinakatawan niya ang isang taong nagbagong-loob at sa gayon ay kinakatawan niya ang "marurunong" na mauunawaan ang sentral na haligi at saligan ng Adventismo. Ang kaniyang pagbabagong-loob ay kumikilala sa "marurunong" na nakauunawa sa "paglago ng kaalaman" na nabuksan noong panahong iyon, ngunit ang sarili niyang makahulugang simbolismo ay tuwirang naglalarawan ng kasaysayan na siyang paksa ng tanong: "Gaano katagal ang pangitain tungkol sa mapangwawasak na kapangyarihan ng paganismo at papalismo na yuyurak sa bayan ng Diyos (ang hukbo), at sa santuwaryo ng Diyos?" Bilang isang simbolo ng isang "matalinong dalaga" na nakauunawa sa "paglago ng kaalaman," kinakatawan niya si William Miller, sapagkat si Miller ang simbolo ng mga "marurunong" sa kasaysayang nagsimula sa "panahon ng wakas," noong 1798.

Si Nebukadnezar ay sagisag ng palatandaan ng “panahon ng wakas,” at kapag inilalatag na kasabay ng Kabanata 1, kinakatawan din niya ang pagdating ng unang anghel sa panahong iyon, sapagkat sa Kabanata 4, ang “oras” kung kailan ibinigay ni Daniel kay Nebukadnezar ang mensaheng babala ay nagmamarka ng pagdating ng unang anghel, at iyon ay 1798. Ang “oras” ng pagdating ng

paghuhukom kay Nebukadnezar ay kumakatawan sa “oras” ng pagsisimula ng paghuhukom na may pagsisiyasat ng Diyos noong Oktubre 22, 1844. Ang mga palatandaan na ibinunga ng simbolismo ni Nebukadnezar sa Kabanata 4 ay 723 BK, 538, 1798 (ang panahon ng wakas), at Oktubre 22, 1844.

Ang mga palatandaan ng kasaysayang Millerita sa unang kabanata ng Daniel ay nagsisimula kay Jehoiakim, na siyang sagisag ng pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe na dumating sa “panahon ng wakas” noong 1798. Ang pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe, na kinakatawan ni Jehoiakim, ay minarkahan ang ika-11 ng Agosto, 1840. Ang pagsakop kay Jehoiakim ang nagpasimula sa pitumpung taon ng paghahari ng Babilonia, na nagwakas sa kautusan ni Ciro. Tinutukoy ng unang kabanata ng Daniel ang isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok, na inilalarawan bilang isang pagsubok sa pagkain, na sinusundan ng isang pagsubok sa paningin, at nagwawakas sa isang pagsubok na litmus. Ang tatlong pagsubok na iyon ay kumakatawan sa ika-11 ng Agosto, 1840, nang ang makapangyarihang anghel, na walang iba kundi si Jesucristo mismo, ay bumaba mula sa langit dala ang isang munting aklat na noon ay dapat “kainin” ng bayan ng Diyos, gaya ng pagpili nina Daniel at ng tatlong lalaking mararangal na kumain ng pagkaing gulay sa halip na pagkain ng Babilonia.

Ang ikalawang pagsubok ng prosesong iyon ay kumatawan sa pagpapakahayag ng pagtanggap ng mga iglesyang Protestante sa mensahe ni Miller (ang mensahe ng unang anghel), kung kailan nasilayan ang pagkakaiba sa pagitan ng kilusang Millerita at ng mga iglesyang Protestante na noon ay nagsimulang gumana sa kanilang hulang gampanin bilang tumalikod na Protestantismo. Ang pagkakaiba sa dalawang uring iyon ay kasing-hayag ng paglitaw na mas mainam ang anyo at mas mataba ang laman nina Daniel at ng tatlong tapat niyang kasama, bunga ng pagkain ng pagkaing makalangit sa halip na ng pagkaing Babilonia. Ang pagkakaibang iyon ay naging malinaw sa katapusan ng biblikal na taon 1843 (Abril 19, 1844), nang dumating ang panahon ng pagkaantala sa talinhaga ng sampung dalaga.

Ang ikatlong pagsubok, na siyang litmus test, ay sumasagisag sa Oktubre 22, 1844 nang, matapos ang tatlong taon, dumating ang “oras” na si Nebuchadnezzar mismo ay humatol at nagpahayag na si Daniel at ang tatlong mararangal ay “sampung ulit” na higit na mabuti kaysa sa mga pantas ng Babilonya. Ang pagpapatong ng kabanata apat ng Daniel sa kabanata isa ay nagbubunga ng mga panandang-daan ng kasaysayang Millerite na nagsisimula sa “panahon ng wakas” noong 1798; ang pagkakaloob ng kapangyarihan sa mensahe ng unang anghel noong Agosto 11, 1840; ang unang pagkabigo noong Abril 19, 1844; at ang dakilang pagkabigo noong Oktubre 22, 1844.

Higit pa sa pagtukoy sa mga tiyak na panandang-daan ng kasaysayang Millerita, ang dalawang kabanata, kapag pinagsama “lina sa linya,” ay inilalarawan ang mensahe ng unang anghel, kinikilala ang dalawang kapangyarihang mamiminsala na siyang paksa ng saligang doktrina ng dalawang libo’t tatlong daang araw, at gayundin ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok sa Daniel labindalawa na laging nagaganap kapag inaalisan ng selyo ang aklat ni Daniel.

Kinilala rin nila na si Nebukadnezar, bilang sagisag ng mga pantas noong 1798, kaugnay ng kaniyang ikalawang panaginip sa ikaapat na kabanata, ay kumakatawan kay William Miller, na ang

kaniyang kilusan ay magiging tunay na Protestanteng sungay. Ang gawain ni William Miller, na kumakatawan sa mga batayang katotohanan ng Adbentismo, ay kinakatawan sa dalawang tapyas ni Habakuk, at pinatnubayan ng Diyos ang pagbuo ng kapuwa yaong mga banal na tapyas.

May ilang katotohanang propetiko na hindi nakita ni Miller nang wasto, sapagkat ang kaniyang pananaw sa kasaysayang propetiko ay hindi nagpahintulot sa kaniya na kilalanin na may tatlong nakapamiminsalang kapangyarihan: hindi lamang ang paganismo (ang dragon) at ang papalismo (ang hayop), kundi pati ang tumalikod na Protestantismo (ang bulaang propeta). Sa probidensiya ng Diyos, yaong mga pagkaunawang propetiko ni Miller, na nalimitahan ng kaniyang pananaw sa kasaysayang propetiko, ay hindi inilarawan sa dalawang banal na tapyas ni Habakkuk.

Ang ikalawang panaginip ni Nabucodonosor sa ikaapat na kabanata ni Daniel ay kumakatawan sa ikalawang panaginip ni William Miller. Parehong tumatalakay ang mga panaginip sa "pitong panahon," at tinutukoy ng panaginip ni Miller ang pagtanggap sa kaniyang gawain na nagsimula noong 1863, at lalo pang umiigting hanggang sa Sigaw sa Hatinggabi. Kapwa nagwawakas ang mga panaginip sa isang kahariang naipanumbalik pagkatapos ng isang panahon ng pagkakalat. Dahil dito, tatalakayin muna natin ang ikalawang panaginip ni Miller, bago natin tuwirang pag-aralan ang pangitain hinggil sa Ilog Ulai na inalisan ng tatak noong 1798.

Nanaginip ako na ang Diyos, sa pamamagitan ng isang di-nakikitang kamay, ay nagpadala sa akin ng isang kahong may kakaibang pagkakayari, may habang humigit-kumulang sampung pulgada at parisukat na may gilid na anim na pulgada, na yari sa ebenong kahoy at perlas na may kakaibang pagkakainkrusta. Sa kahong iyon ay may kalakip na susi. Kaagad kong kinuha ang susi at binuksan ang kahon; at, sa aking pagtataka at pagkabigla, nasumpungan kong ito'y puno ng sari-saring uri at sukat ng mga hiyas, diyamante, mga mahalagang bato, at mga baryang ginto at pilak ng lahat ng sukat at halaga, na maganda ang pagkakaayos sa kani-kaniyang mga kinalalagyan sa kahon; at sa gayong ayos ay sumasalamin ang mga ito ng isang liwanag at kaluwalhatian ang kapantay ay ang araw lamang.

Inakala kong hindi ko tungkulin na ako lamang ang magtamasa ng kagila-gilalas na tanawing ito, bagaman ang aking puso ay labis na nagalak sa kaningningan, kariktan, at kahalagahan ng mga nilalaman nito. Kaya't inilagay ko ito sa gitnang mesa sa aking silid at ipinabatid ko na ang lahat ng may nais ay maaaring pumarito at masdan ang pinakamaluwalhati at pinakamaningning na tanawing kailanman nasilayan ng tao sa buhay na ito.

Nagsimulang pumasok ang mga tao, sa pasimula kakaunti, ngunit unti-unting dumami hanggang sa maging dagsa. Nang una nilang silipin ang sisidlan, sila'y namangha at sumisigaw sa kagalakan. Ngunit nang dumami ang mga manonood, sinimulan ng bawat isa na guluhin ang mga hiyas, inaalís ang mga iyon mula sa sisidlan at ikinakalat sa ibabaw ng mesa. Nagsimula akong mag-isip na pananagutin ako ng may-ari na isaui sa kaniya ang sisidlan at ang mga hiyas; at kung pababayaan kong maikalat ang mga iyon, kailanma'y hindi ko na maibabalik ang mga iyon sa kani-kanilang mga puwesto sa sisidlan gaya noong una; at nadama kong hindi ko kailanman matutupad ang pananagutang ito, sapagkat napakalaki nito. Kaya nagsimula akong makiusap sa mga tao na huwag hawakan ang mga iyon, ni huwag alisin mula sa sisidlan; ngunit habang lalo akong nakiusap, lalo naman nilang ikinalat ang mga iyon; at ngayo'y

waring ikinalat na nila ang mga iyon sa buong silid, sa sahig at sa bawat piraso ng kasangkapan sa silid.

Noo'y nakita ko na sa gitna ng mga tunay na hiyas at barya ay nagkalat sila ng di-mabilang na dami ng mga huwad na hiyas at palsipikadong barya. Lubhang nag-alab ang aking poot dahil sa kanilang hamak na asal at kawalang-utang-na-loob, at sinaway at sinumbatan ko sila dahil dito; ngunit habang lalo ko silang sinasaway, lalo naman nilang ikinakalat ang mga huwad na hiyas at palsong barya sa gitna ng mga tunay.

Pagkatapos ay nabagabag ako sa aking kaluluwang ayon sa laman at nagsimulang gumamit ng lakas ng katawan upang itaboy sila palabas ng silid; ngunit habang itinitaboy ko ang isa, tatlo pa ang pumapasok at nagdadala ng dumi at sup at buhangin at lahat ng uri ng basura, hanggang sa matakpan nila ang bawat isa sa mga tunay na hiyas, mga diyamante, at mga barya, na pawang naitago sa paningin. Pinagpira-piraso rin nila ang aking kaban at ikinalat ito sa gitna ng basura. Inakala kong walang sinumang nagbigay-pansin sa aking dalamhati o sa aking galit. Lubos akong pinanghinaan at nawalan ng loob, at naupo at umiyak.

Samantalang ako'y gayon na lamang ang pagtangis at pagluluksa dahil sa aking malaking kawalan at pananagutan, naalaala ko ang Diyos at taimtim akong nanalangin na suguin Niya sa akin ang tulong. Pagdaka'y bumukas ang pinto, at may isang lalaking pumasok sa silid, at noon nama'y nilisan iyon ng lahat ng mga tao; at siya, na may hawak na iskobang panlinis, ay binuksan ang mga bintana at sinimulan niyang i-iskoba ang dumi at mga kalat palabas ng silid.

Ako'y sumigaw sa kanya na magpigil, sapagkat may ilang mahahalagang hiyas na nangalat sa gitna ng basura.

Sinabi niya sa akin na 'Huwag kang matakot,' sapagkat 'aalagaan niya sila.'

Pagkatapos, habang pinalis niya ang dumi at basura—kasama na ang mga huwad na hiyas at mga palsipikadong barya—ang lahat ay pumailanlang at lumabas sa bintana na parang ulap, at tinangay ng hangin. Sa kaabalahan ay ipinikit ko sandali ang aking mga mata; pagdilal ko, wala na ang lahat ng basura. Ang mga mahalagang hiyas, ang mga diyamante, ang mga gintong at pilak na barya, ay nagkalat nang sagana sa buong silid.

Pagdaka'y inilapag niya sa hapag ang isang kaban, na higit na malaki at higit na marikit kaysa sa nauna, at dinakot-dakot niya ang mga hiyas, ang mga diyamante, at ang mga barya, at inihulog ang mga ito sa kaban, hanggang wala ni isa mang natira, bagaman ang ilan sa mga diyamante ay hindi mas malaki kaysa sa dulo ng isang aspile.

Pagkatapos ay tinawag niya ako upang 'pumarito at masdan.'

Tumingin ako sa loob ng sisidlan, ngunit nasilaw ang aking mga mata sa tanawin. Kumikinang sila nang sampung ulit na higit kaysa sa dati nilang kaluwalhatian. Inakala kong kiniskis na sila sa buhangin ng mga paa ng mga masasamang taong siyang nagpakalat sa kanila at yumurak sa kanila sa alabok. Nasa marikit na kaayusan sila sa sisidlan, ang bawat isa'y nasa kani-kaniyang kinalalagyan, na walang anumang nakikitang pagpapagal sa taong naghagis sa kanila roon. Ako'y sumigaw sa labis na kagalakan, at ang sigaw na iyon ang gumising sa akin. Early Writings, 81-83.

Tatalakayin natin ang panaginip ni Miller sa susunod na artikulo.

Ang sumusunod ay isang panimula sa ikalawang panaginip ni William Miller, na isinulat ni James White noong inilathala niya ang panaginip ni Miller sa Advent Herald.

Ang sumusunod na panaginip ay inilathala sa Advent Herald, mahigit dalawang taon na ang nakalipas. Nakita ko noon na malinaw nitong tinukoy ang ating nakaraang karanasan sa Ikalawang Pagparito, at na ibinigay ng Diyos ang panaginip para sa kapakinabangan ng nangalat na kawan.

Kabilang sa mga tanda ng nalalapit na pagdating ng dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon, ibinilang ng Diyos ang mga panaginip. Tingnan ang Joel 2:28-31; Acts 2:17-20. Maaaring dumating ang mga panaginip sa tatlong paraan; una, “dahil sa dami ng mga gawain.” Tingnan ang Ecclesiastics 5:3. Ikalawa, yaong mga nasa ilalim ng maruming espiritu at panlililang ni Satanas ay maaaring magkaroon ng mga panaginip sa pamamagitan ng kanyang impluwensiya. Tingnan ang Deuteronomy 8:1-5; Jeremiah 23:25-28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8. At ikatlo, ang Diyos ay laging nagturo, at nagtuturo pa rin, sa kanyang bayan sa mas marami o mas kaunting antas sa pamamagitan ng mga panaginip, na dumarating sa pamamagitan ng pagkilos ng mga anghel at ng Espiritu Santo. Yaong mga naninindigan sa malinaw na kaliwanagan ng katotohanan ay makikilala kung kailan nagbibigay sa kanila ang Diyos ng panaginip; at ang gayon ay hindi madadaya at hindi rin maililigaw ng mga huwad na panaginip.

“At sinabi niya, Dinggin ninyo ngayon ang aking mga salita; kung may propeta sa inyo, ako, ang Panginoon, ay ipakikilala ko ang aking sarili sa kanya sa isang pangitain, at magsasalita ako sa kanya sa isang panaginip.” Mga Bilang 12:6. Wika ni Jacob, “Ang anghel ng Panginoon ay nagsalita sa akin sa isang panaginip.” Genesis 31:2. “At dumating ang Diyos kay Laban na Siryano sa panaginip sa gabi.” Genesis 31:24. Basahin ang mga panaginip ni Jose, [Genesis 37:5-9], at pagkatapos ang kawili-wiling salaysay ng katuparan ng mga yaon sa Egipto. “Sa Gibeon ay nagpakita ang Panginoon kay Solomon sa panaginip sa gabi.” 1 Hari 3:5. Ang dakila at mahalagang larawan sa ikalawang kabanata ng Daniel ay ibinigay sa isang panaginip, gayundin ang apat na hayop, atbp., sa ikapitong kabanata. Nang binalak ni Herodes na puksain ang sanggol na Tagapagligtas, binalaan si Jose sa isang panaginip na tumakas patungo sa Egipto. Mateo 2:13.

'At mangyayari sa MGA HULING ARAW, wika ng Diyos, ibubuhos ko mula sa aking Espiritu sa lahat ng laman: at ang inyong mga anak na lalaki at mga anak na babae ay magpapahayag ng propesiya, at ang inyong mga kabataang lalaki ay makakakita ng mga pangitain, at ang inyong matatandang lalaki ay mananaginip ng mga panaginip.' Gawa 2:17.

Ang kaloob ng propesiya, sa pamamagitan ng mga panaginip at mga pangitain, ay dito ipinakitang bunga ng Espiritu Santo, at sa mga huling araw ay mahahayag ito nang sapat upang magsilbing isang tanda. Ito ay isa sa mga kaloob ng iglesia ng Ebanghelyo.

"At ibinigay niya ang iba bilang mga apostol; at ang iba'y mga PROPETA; at ang iba'y mga ebanghelista; at ang iba'y mga pastor at mga guro; sa ikasasakdal ng mga banal, sa gawaing paglilingkod, sa ikatitibay ng katawan ni Cristo.' Efeso 4:11-12."

"At inilagay ng Diyos ang ilan sa iglesia, una'y mga apostol, pangalawa'y MGA PROPETA,' at iba pa. 1 Corinto 12:28. 'Huwag ninyong hamakin ang MGA PROPESIYA.' 1 Tesalonica 5:20. Tingnan din ang Mga Gawa 13:1; 21:9; Roma 7:6; 1 Corinto 14:1, 24, 39. Ang mga propeta o mga propesiya ay para sa ikatitibay ng iglesia ni Cristo; at walang anumang katunayang maihahango mula sa salita ng Diyos na sila'y dapat tumigil bago tumigil ang mga ebanghelistang mga pastor, at mga guro. Ngunit sabi ng tumututol, 'Napakarami nang mga huwad na pangitain at mga panaginip kaya hindi ako makapagtitiwala sa alinmang tulad nito.' Tootoo na may sarili ring huwad si Satanas. Lagi na siyang nagkaroon ng mga bulaang propeta, at tiyak na maaari natin silang asahan ngayon, sa kaniyang huling oras ng panlilinlang at pagtatagumpay. Ang mga nagtatakwil ng gayong mga natatanging pahayag sapagkat umiiral ang huwad, ay maaari rin, sa gayunding katuwiran, humakbang pa at ipagkaila na kailanma'y inihayag ng Diyos ang kaniyang sarili sa tao sa pamamagitan ng panaginip o pangitain, sapagka't ang huwad ay laging umiral."

Ang mga panaginip at mga pangitain ang daluyan na sa pamamagitan ng mga ito'y inihayag ng Diyos ang kaniyang sarili sa tao. Sa pamamagitan ng daluyang ito siya'y nagsalita sa mga propeta; inilagay niya ang kaloob ng propesiya sa hanay ng mga kaloob ng iglesia ng Ebanghelyo, at ibinilang ang mga panaginip at mga pangitain sa hanay ng iba pang mga tanda ng 'MGA HULING ARAW.' Amen.

Ang aking layunin sa mga nabanggit na pahayag sa itaas ay alisin ang mga pagtutol sa paraang ayon sa Kasulatan, at ihanda ang isipan ng mambabasa para sa mga sumusunod na bahagi.
James White.